

Kees den Hollander

DURGERDAM, EEN PLEK MET SCHOONHEID DIE RUST GEEFT

■ Bas van Horn

Kees den Hollander leerde zeilen op de Fiji-eilanden. Nu geniet hij van het Markermeer en omstreken. Voor Het Y beheert hij de website en voor de verbouwing van de clubark nam hij net zo lief de hamer en zaag ter hand.

Een gedistingeerd blauwe Huisman 37 deint aan de steiger voor het havenkantoor. Aan boord is Kees den Hollander, gepensioneerd elektrotechnisch ingenieur, vader van twee volwassen dochters en inmiddels tweevoudig grootvader. Hij en zijn vrouw Willemien zeilen al samen sinds hij zijn vervangende dienstplicht deed op de Fiji-eilanden. “Ik had er een jolletje en binnen het rif kon je er veilig het water mee op.” In het seizoen 2019 zwierven ze met hun jacht twee maanden langs de Engelse zuidkust. We spreken over zeilen, het verenigingsleven en de commissie communicatie waarin Kees zich bezighoudt met het systeembeheer en de website.

Dat wil ik ook!

Na terugkeer van Fiji – er zijn vervelender plekken om je land te dienen – ging Kees aan de slag bij Philips in Huizen. Huisje, boompje, beestje. Het beestje was een hond die uitgelaten werd rond de haven. Daar zag Kees de bootjes uitvaren en dacht: dat wil ik ook. Het

werd een Friendship 22 die hij vervolgens inruilde voor een Vindö, een zeewaardiger, Zweedse langkieler. De Huisman was zeventien jaar oud, toen hij hem in 1997 behoorlijk verwaarloosd kocht. Sindsdien is het schip zijn ‘monogame passie’. Hij bedoelt daarmee dat het zoveel tijd, werk en geld opslokt dat er geen ruimte is voor andere hobby’s en dat er zoveel tijd, werk en geld inzit dat hij er moeilijk afstand meer van zou kunnen doen.

Sindsdien is het schip zijn ‘monogame passie’

Kennelijk ziet Kees zijn werk voor de vereniging niet als hobby, want daar heeft hij de afgelopen jaren wel dege-lijk tijd voor vrijgemaakt. “We zijn in 2005 lid geworden vanwege de ligplaatsen. Ik lag in Monnickendam, in een dure, commerciële haven. We zijn twee jaar later terechtgekomen in de Compagnieshaven in Enkhuizen, een geweldige uitvalsbasis voor zeiltochten op het IJsselmeer, de Wadden en de Noordzee. Zo’n vijftig leden van het Y hadden daar toen nog een ligplaats. Eén keer per jaar maakten we met elkaar een tocht en dat was het wel qua verenigingsleven.”

Kees kwam in het bestuur van Het Y als havencommissaris Enkhuizen, maar dat stelde door de terugloop van het aantal leden in Enkhuizen steeds minder voor. In het bestuur werd geklaagd over de wifi en de verenigingswebsite die rammelde en niet goed werd onderhouden. Als elektrotechnicus pakte hij de taak op om de wifi aan te passen en te onderhouden. En waar hij in zijn werk altijd met de hardware-kant bezig was geweest, werd hij eerst lid van de websitecommissie en later voorzitter. Met drie andere leden ontfermt hij zich over de huidige website.

Website en Evil Empire

De inmiddels professioneel ogende site van de vereniging noemt Kees bescheiden en zelfs een beetje zuinigjes “redelijk bruikbaar”. Kees vindt – en daar denken de andere leden van de webcommissie net zo over – dat de nieuwsbrieven, het papieren verenigingsblad en de website een goede balans gevonden hebben. “De nieuwsbrieven verzorgen een keer per maand de actualiteit per e-mail. Ze verwijzen naar de website waar praktische informatie te vinden is over evenementen, regels en wachtlijst. Het blad biedt achtergronden waar je mogelijk niet naar op zoek was en verhalen die je verrassen. Inspirerende reisverslagen bijvoorbeeld.” Alles in orde dus, vanwaar dan die zuinigheid? “De site is ontwikkeld voor desktop, maar steeds meer mensen gebruiken vooral hun telefoon of tablet. Op onze site is het lastig om daarmee overzicht te houden en te navigeren. Daarom willen we de site deze winter flink aanpassen. Het is de bedoeling daar voor het nieuwe seizoen mee klaar te zijn.” En dan zijn er mensen die menen dat een verenigingsapp die push-berichten stuurt de deelname aan activiteiten en evenementen kan bevorderen. Kees is daar

niet van. “Persoonlijk zou ik dat soort berichten irritant vinden, maar anderen misschien niet.” Zo sluimert er ook een kloof tussen sommigen die een taak zien weggelegd voor de sociale media en anderen – het grootste deel van de webcommissie – die dat domein eerder ziet als het ‘Evil Empire’.

Kees is het meest trots op zijn bijdrage als handwerksman

En daar hebben ze “volkomen gelijk in”, meent Kees. Hij schuift het op de generatiekloof, maar vindt de voorstanders eigenlijk naïef. Hij heeft ook enig recht van spreken, want was zelf in zijn werk betrokken bij de begindagen van het internet en herinnert zich het grote idealisme, waar we nu, in zijn opinie, toch vooral geconfronteerd worden met de ijzeren greep van het commerciële verdienmodel van de verschillende platformen op het internet.

Komt het nog van varen?

Grappig genoeg is Kees het meest trots op zijn bijdrage aan de vereniging als handwerksman. “Toen begonnen werd met de verbouwing van het havenkantoor, had ik de indruk dat het gestructureerder kon. Ik ben toen gaan tekenen en heb ook timmerwerk opgepakt. Ik wist van mijn boot al dat je alles heel secuur moet plannen en dan de geplande tijd dubbel moet rekenen. Hier zijn we uiteindelijk misschien wel op drie keer de geplande tijd uitgekomen, maar het resultaat is er en ik ben er tevreden over.” Besturen, timmeren, website verbouwen, schip onderhouden: komt het eigenlijk nog wel van varen? Kees

erkent dat hij nooit een fanatiek wedstrijdzeiler was en altijd een beetje een mooi-weer-zeiler is gebleven. Toch heeft hij – met een ambitieuzer bemanning – wel vaak meegedaan aan de dinsdagavondwedstrijden. “Als je hebt afgesproken om mee te doen, dan ga je. Ook als het minder weer is. En eenmaal op het water is het eigenlijk altijd goed. Misschien pak ik het wel weer op, want het is daarna ook heel gezellig.”

Deze zomer zijn Kees en zijn vrouw voor het eerst langere tijd naar Engeland geweest en nog altijd staat een tocht naar Noorwegen op het verlanglijstje. “We hebben een paar keer klaargestaan om eraan te beginnen, maar dan was er een kleinkind op komst of waren de weersverwachtingen voor de Duitse Bocht zo slecht dat we niet zijn gegaan. Dan hielden we het dichterbij huis.”

Callas en Corry van de Rekels

Sinds het schip de thuishaven in Durgerdam heeft – en het dus korter rijden is vanuit Huizen – zeilt Kees ook wel eens een dagtochtje, een paar uurtjes of helemaal niet. “Dan zitten we hier heerlijk met een boekje in de kuip en genieten van de kleinschaligheid van het dorp en de haven. Het is hier van een schoonheid die rust geeft. Het voelt als een tweede huis.”

Het aantal leden dat op deze manier passief recreëert in de haven, lijkt de laatste jaren te groeien. Sommigen hebben daarbij genoeg aan de eigen kuip, anderen zoeken elkaar op of doen mee aan de activiteiten en evenementen. Het is jammer dat de familieweekenden nog niet echt van de grond komen, want Kees en Willemien kennen de jaloersmakende Yachtclub-cultuur van plaatsen als Woodbridge, Southwold en andere schit-

terende locaties aan de getijderivieren van Zuidwest Engeland.

Jachthavens en clubhuizen met een enorme historie en traditie waar men, ook buiten het vaarseizoen, ieder weekend samenkomt voor bier, een goede pubmaaltijd en samenzang die even weinig met Shanty-koren te maken heeft als Callas met Corry van de Rekels. Overigens blijven de Den Hollanders zelf om een heel prozaïsche reden weg van de familieweekenden. “De barbecue-maaltijd met veel vlees staat daarin centraal en mijn vrouw is vegetarisch. Alleen al vanwege de geur wil ze er niet bij zijn.”

“We genieten van de kleinschaligheid van het dorp en de haven”

Dat stukje van de clubcultuur slaan ze dus over, maar het valt zeker niet uit te sluiten dat Het Y, met zijn voor Hollandse begrippen indrukwekkende historie en straks geheel vernieuwde keuken in de verenigingsark, toch een eindje opschuift in de richting van het Brits ideaal dat lonkt voor de actieve zeilers en wedstrijdzeilers, de havenrecreant en de leden die helaas nog even moeten wachten op een ligplaats in Durgerdam.